

[Justitsministeren.]

forsåvidt angår reglerne om retsvirkningerne af en adoption, og hvori der kun er mindre betydningsfulde forskelligheder i bestemmelserne om betingelserne for adoptionens stiftelse og ophævelse.

Langt det vigtigste spørgsmål er, hvilken retsvirkning en adoption skal have. Efter den gældende danske lov får adoptivbarnet vel principielt samme stilling som adoptantens eget barn, men fra dette princip gælder der nogle undtagelser, og det er mod disse undtagelser, opmærksomheden særlig har været rettet. Adoptivbarnet får principielt arveret efter adoptanten, men der kan tages forbehold om, at det ikke skal have tvangsarveret; og efterlader adoptanten sig foruden adoptivbarnet også en livsarving, arver adoptivbarnet ikke på lige fod med livsarvingen. Adoptivbarnet har ikke arveret efter adoptantens slægt. Adoptanten har normalt ikke arveret efter adoptivbarnet. Hvis adoptivbarnet er født udenfor ægteskab, kan adoptanten indtræde i retten til underholdsbidrag.

Disse afvigelser fra hovedreglen kan modvirke de bestræbelser, der sættes ind for at skabe en tilstand, hvor barnet virkelig føler, at dets stilling i hjemmet er den samme som andre børns stilling i forhold til forældrene. Det er derfor ganske naturligt, at man har taget op til overvejelse, om ikke disse afvigelser fra den almindelige forældre-barn status kan falde bort; og jeg vil gerne i den forbindelse nævne, at en stor del af de mennesker, der fremsætter ønske om at adoptere et barn, på forhånd går ud fra, at barnet uden undtagelser får samme stilling i forhold til dem, som børn ellers har i forhold til deres forældre. I andre lande har dette spørgsmål også været fremme. I England, hvor man ikke tidligere havde kendt adoptionsinstitutionen, indførte man det i 1926 uden at give adoptivbarnet arveret efter adoptanterne og uden at lade adoptionen afbryde det arveretlige forhold til den virkelige slægt. Allerede i 1949 ændredes adoptionsloven således, at en adoption nu medfører fuld gensidig arveret mellem adoptivbarn og adoptant og afbrydelse af det arveretlige forhold mellem barnet og dets virkelige slægt. I Frankrig, hvor adoption har været anvendt langt tilbage i tiden, har

man i de senere år åbnet mulighed for en adoptionsform, der ligestiller barnet med ægtebarn.

Af større betydning ved vurderingen af reglerne her i landet er det dog at se på udviklingen i vort naboland Norge. Norge fik i 1917 en adoptionslov, der stort set svarer til den danske lov af 1923. Allerede i 1935 blev den ændret, idet der blev givet adgang til efter særlig begæring i adoptionsbevillingen at bestemme, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarn og adoptant skal være som mellem børn og deres forældre, og at det arveretlige forhold mellem adoptivbarn og den virkelige slægt skal falde bort. En gennemgang af de norske adoptionsager fra årene 1950—52 har vist, at der i 97—98 pct. af adoptionsbevillingerne er optaget en sådan bestemmelse. Vi er altså her i den heldige situation, at en ordning, der svarer til den, som foreslås indført her, har eksisteret som valgfri ordning i 20 år i vort naboland og der nået en så overvældende tilslutning.

I overensstemmelse med den danske kommissions udkast foreslås det, at et adoptivbarn skal arve og arves af adoptanten og hans slægt, som om det havde været hans eget barn, og at den arveretlige forbindelse mellem adoptivbarnet og dets virkelige slægt skal falde bort. Endvidere foreslås det, at adgangen for adoptanten til at kræve underholdsbidrag til et adoptivbarn, der er født udenfor ægteskab, skal falde bort.

Jeg er ikke i tvivl om, at det er den regel, der tjener adoptivbørnenes tarv bedst, og vi får herved en enkelhed og klarhed i reglerne, som netop på et område som dette er af så stor betydning.

Et af kommissionen stillet forslag om ved siden af denne form for adoption at give adgang til en anden form, der svarer til den hidtil gældende ordning, er ikke optaget i forslaget, og vi er på dette punkt ganske på linie med de tre andre lande, der har deltaget i lovsamarbejdet.

Som nævnt i de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, vil gennemførelsen af to former for adoption have alvorlige ulemper. Det er ikke vanskeligt at forestille sig, hvad det kan betyde for et adoptivbarn at erfare, at det er adopteret med „svage retsvirkninger“, medens det almindelige